

styrelse paa én Mand nær, og kun 4 af Landets 95 Fiskeriforeninger fulgte Mindretallet (den ene Mand i Bestyrelsen).

Som Lovforslaget nu foreligger vedtaget af Landstinget med de af Udvalgets Flertal foreslaaede Ændringer, ere de gennem Fiskernes Fællesrepræsentation stillede Krav i alt væsentlig inødekomne, og det er derfor udenfor al Tvivl, at Lovforslaget, gennemført med nævnte Ændringer, vil blive modtaget med Velvillie af det overvejende Flertal af Landets Fiskere og i væsentlig Grad kunne fremme en sund, tidsmæssig Udvikling af vort Saltvandsfiskeri. — Tilfredsstillende alle vil en Fiskerilov aldrig, i hvilken Skikkelse den saa vedtages, fordi der altid vil fremkomme saa mange hinanden stik modsatte Særkrav.

Af de væsentligste Fremskridt, som Lovforslaget byder, vedtaget med de af Udvalgets Flertal foreslaaede Ændringer, skal man særlig omtale de vigtigste Hovedpunkter.

Bundgarnsfiskeriet,

der ved de tidligere Behandlinger af Lovforslaget har voldt saa mange Vanskeligheder, vil efter Lovforslaget §§ 4 og 14 med de af Udvalget foreslaaede Ændringer til § 14 sikkert i alt væsentligt tilfredsstillende Fiskerne, idet Brugere af de — navnlig paa den aabne Kysts vanskeligste Bundgarnspladser — anvendte, meget kostbare Redskaber sikres Brugen af de indtagne Pladser i 3 Aar, hvilket turde være en tilstrækkelig Beskyttelse for ikke at hemme den, navnlig i de sidste Aar, skete stærke Udvikling af Bundgarnsfiskeriet, medens der paa den anden Side ikke vil være nogen Fare for, at Bundgarnspladserne kunne blive monopoliserede for enkelte Fiskere.

Ligeledes anser man det værende af stor Betydning, at Afstandene saavel til Siden som udefter for Brugen af andre Redskaber til Sildefangst ere fastsatte til at være de samme, som ere bestemte for Sildebundgarnenes indbyrdes Minimumsafstand, og at denne Minimumsafstand lige-

ledes skal overholdes, hvor flere Fiskere fiske med Sildebundgarn fra samme Kyststrækning.

Blankaalsfiskeriet.

Angaaende § 6 — den saakaldte Aalegaardsparagraf —, der hidtil har været Lovforslagets vanskeligste Punkt, tør det sikkert siges, at den af Udvalgets Flertal foreslaaede Affattelse er saa moderat, saa den i ingen Henseende gaar Grundejernes Ret for nær, medens den paa den anden Side ved sine klare Bestemmelser om de Afstande fra Aalegaardene og de Forhold, hvorunder det fri Fiskeri efter Blankaal maa drives, sikrer en videre Udvikling af dette vigtige Fiskeri, en Udvikling, der ifølge vore Biologers Undersøgelser har stor nationaløkonomisk Betydning, da, som bekendt, den vandrende blanke Aal ikke kommer tilbage til vore Farvande.

Vaadfiskeriet.

Angaaende Vaadfiskeriet byder Lovforslagets § 11 ligeledes store Udviklingsmuligheder, navnlig ved Tilladelsen til Benyttelse af Skovlvaaddet fra aabne Kyster, hvorved vore Fiskere — selv med mindre Motorbaade — kunne optage Konkurrencen med Udlandets Fiskere i Østersøen og Kattegat, ligesom Vesterhavsfiskerne (særlig Esbjergfiskerne) sikkert ville være vel tjente med at faa Lov til at bruge en mindre Bomtrawl i Vesterhavet.

Maalbestemmelserne.

Hvad angaar Maalbestemmelserne i Forslagets § 15, ere disse ikke alene i Overensstemmelse med, hvad Flertallet af Landets Fiskere ønsker, men, hvad der er af den største Betydning, det forbydes tillige at bringe Undermaalsfisken i Land. Det tør vel forventes, at disse Bestemmelser efterhaanden kunne blive gjorte internationale og derved i videste Omfang faa Betydning for Undermaalsfiskens og Yngelens Fredning.